

EEN KOSMISCHE ONTWIKKELING

11 mei 1956.

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van deze bijeenkomst zou ik u graag nog erop willen wijzen, dat wij niet alwetend zijn en diensgevolge - zonder het te willen- een fout zouden kunnen maken. Wij rekenen natuurlijk op u, zodat, wanneer wij een fout maken, u onmiddellijk de vinger op de wondeplek zult leggen en zeggen: "Hé, wacht eens even, dat klopt niet." Dat is voor u een aangename denkoefening. Het zal u bovendien in staat stellen door het aandachtig volgen en bestuderen van de lezingen, te komen tot een eigen inzicht over wat de wereld eigenlijk is, wat uw leven betekent, enz. De konklusies, die u trekt zullen u ongetwijfeld weer kunnen helpen om uw eigen leven zó in te delen dat u prettig, gelukkig, en vooral ook geestelijk gelukkig leeft.

Dit is dan de inleiding. Hierna zou ik dan graag weer willen overgaan tot het eerste onderwerp, dat zoals u weet, steeds door ons wordt gesteld. Ik hoop, dat u niet zult schrikken, want ik grijp, misschien, vandaag een beetje hoog.

Ik zou namelijk willen spreken over: Een kosmische ontwikkeling. En daarin trachten de kosmische betekenis uiteen te zetten van het ontstaan van het Al en wat er verder bij te pas komt. U hoeft niet bang te zijn, dat ik een lezing ga houden over het ontstaan van sterren en zon. Deze dingen komen misschien later nog eens aan de beurt, maar wij willen ons vandaag vooral op de kosmische krachten richten, de kosmos, die uiteindelijk ontstaan is uit één punt. Dit ene punt, het begin van alles, noemen wij God. Men stelt zich het over het algemeen zo voor, dat vanuit God als het ware de Schepping wordt geprojecteerd.

Esoterisch gezien, meen ik, dat wij dit kunnen bestrijden. Want er kan - volgens ons - niets buiten God bestaan. Degenen, die die lessen al eens gevolgd hebben, die weten het wel. Wanneer er namelijk iets buiten God bestaat, dan moet er iets bestaan, wat groter is dan God, omdat God plus de projectie van Zijn eigenschappen en Wezen erin bevat kunnen worden. En dat is nu iets, wat wij niet kunnen geloven. Integendeel. Wij geloven, dat alles in God bestaat.

Het brengt ons in de eerste plaats wel erg in de war, wanneer wij moeten gaan denken aan ruimte en ruimtelijke verhouding, want zo-even zei ik: ergens is een punt en vandaar uit is het Zijn begonnen. Maar dat moet ik dan gaan wijzigen. Ergens in de kosmos is een punt en daarbinnen bestaat het heelal. Of beter gezegd: er is eigenlijk Niets. Niets, wat wij kunnen kennen, wat wij waar kunnen nemen. En in dit Niets bestaat ons hele Al met zijn tijd, zijn ruimte, zijn sterrenniveaus en zijn donkere vlekken van pas ontstane, of lang gestorven materie.

Wij moeten dus als het ware gaan zeggen, dat het Al een gedachte is. Een gedachte van God, Een gedachte, die zich - ons inziens althans - niet ontwikkelt, maar die één keer in volmaaktheid werd geopenbaard. In die volmaaktheid begint het leven. Wij kunnen ons niet voorstellen, dat er allereerst materie was. Eerst moest er Kracht zijn, d.w.z. een bewustzijn. Er moesten tegenstellingen binnen het Goddelijke zijn, waardoor een vorming, een erkenning, een bewustwording tot stand kon komen. En zo komt men dan tot de structuur, waarbij een aantal grote krachten uit God voortgekomen, bepaalde delen van Zijn Wezen tegenover elkaar stellen. U ziet het, in mijn terminologie verval ik onwillekeurig in de projectie naar buiten toe. Ik zal dit dan ook verder doen, maar ik hoop, dat u erbij zult willen denken, dat wij ons dit alles moeten voorstellen als zich afspelend binnen en begrensd door het Goddelijk Wezen Zelf.

Die krachten, die moeten uit de aard der zaak een eigen bewustzijn bezitten. Want een tegenstelling, die geschapen wordt met zijn counterpart, door een wezen, dat wordt gevaarlijk. Bv. u speelt een potje dam of schaak met uzelf. U speelt dus beide zijden. U weet dan a.h.w., wat uw tegenstander zegt. Dit is dan geen natuurlijke ontwikkeling, of beter nog, het is geen natuurlijke uiting meer. Het loopt dan maar al te vaak uit op een soort zelfbedrog of een rekenkundig probleem. Wij kunnen toch niet gaan rekenen, dat onze Schepper dit heeft gedaan. Hij uit Zijn Eigen Wezen. De Schepping is a.h.w. het Bewustzijn van God. Dus, aparte

persoonlijkheden. Hoe zij heten en onder welke Hiërarchie zij staan? Ach, daarover kunnen wij strijden. Er bestaan een 5-tal esoterische systemen, die allen deze Krachten enigszins anders rangschikken. Zij erkennen echter alle, dat deze Krachten er zijn. Nu hebben wij dus de Oerkracht, het Al-scheppend Vermogen, en daarnaast een aantal kleinere krachten, deelkrachten, die elk voor zich weer een uiting naar buiten toe brengen. Of, indien u het zo liever wilt, in zich zelf bepaalde facetten en fasen van het Goddelijke realiseren.

Nu komen wij echter tot een eigenaardige ontdekking: Met deze Krachten en hun Schepper is er nog steeds niet wat wij noemen, wanneer wij mens zijn te minste, de Schepping. Er zijn zelfs nog geen scherp gescheiden sferen. Er is alleen een bewustzijn. Een groot bewustzijn reeds. Inderdaad. Maar een bewustzijn, dat nog niet een wereld kent. Het kent geen wereld, geen sterren, geen tijd, geen ruimte. Het kent nog niet een menselijk denken en bewustzijn. Het zijn nog Krachten, die nog geen falen kennen. Nu komt het wonderlijkste deel van het scheppingspel: Uit deze Delen van het Volmaakte komt voor het eerst het onvolmaakte voort. Elk van deze Zeven Eerste Delen is nog absoluut volvormd en volmaakt. Vandaar dat wij dit getal, zeven, steeds weer overal op zien treden. Elk van die Krachten wordt door vele verminderingen van bewustzijn geprojecteerd in een kracht of persoonlijkheid op een lager plan. Er komen steeds weer Zeven Heren, Zeven Regeerders, Zeven Tronen e.d. op de voorgrond. In de joods-christelijke hiërarchie kennen wij natuurlijk ook het getal twaalf. Maar dit staat weer in verband met hun rekenkundig systeem.

Het zal u echter ongetwijfeld zo-even zijn opgevallen, dat ik beweerde, dat het onvolmaakte uit het Volmaakte voort komt. Dit is eigenlijk een raadsel: Wanneer het Volmaakte het onvolmaakte schept, bewijst het daarmee zijn onvolmaaktheid. Want dat, wat volmaakt is, kan slechts het volmaakte voortbrengen. Denkt u nu niet, dat ik op het ogenblik Henri imiteer. Dit is een grote waarheid. Wanneer iets, dat volmaakt is, iets voort zou kunnen brengen, dat niet meer volmaakt is, kunnen wij niet meer gaan zeggen: dit is volmaakt. Want er mankeert iets aan een prestatie, aan een uiting. Er is dus ergens een gebrek. De uiting van het waarlijk Volmaakte is ook altijd volledig. Wij kunnen ons er dus ook niet af maken door te zeggen: Ja, maar het is maar een gedeeltelijke uiting. Wanneer wij over het waarlijk Volmaakte gaan spreken, dan moeten wij ook kunnen zeggen: Het Volmaakte brengt het volmaakte voort.

En toch beweerde ik hier zo-even, dat uit de Volmaakte Delen van het Goddelijke het onvolmaakte voortkwam. Waarom? Omdat, mijn vrienden, naarmate wij verder gaan met de verdeling, de tegenstellingen scherper worden. Dit, terwijl gelijktijdig het bewustzijn ook kleiner wordt en hierdoor een onbegrip voor het Al-zijnde tot stand komt. Onbegrip ook voor het Goddelijke. Onbegrip voor de regerende en stuwende Krachten. Onbegrip voor het leven zelf. Dit is dan het onvolmaakte. Dat echter, laten wij dit niet vergeten, slechts onvolmaakt is, omdat het zich van zijn eigen wezen en plaats in de schepping niet bewust is.

Maar nu moeten wij toch langzaamaan eens gaan kijken, waar de stof, waar de materie blijft. Die onvolmaaktheid zien wij. Maar waar komt nu de materie vandaan? Simpel: Op het ogenblik, dat de deling zo ver is voortgegaan dat alle verschillen, alle tegendelen a.h.w. in het Goddelijke gepersonifieerd zijn - dus als een soort stamboom zich vertakkende -, komt er een ogenblik, dat wij weer naar eenheid moeten streven. Om echter naar die eenheid te kunnen streven, moet er een weg gevonden worden, waardoor al die tegendelen tegenover elkaar kunnen staan en elkaar kunnen leren erkennen. Zij moeten naar elkaar toe kunnen groeien. Wij kunnen dan ook zeggen: De materie is het product van het zoeken naar eenheid in de gedeeldheid van het Eeuwige.

Ik hoop, dat ik niet al te ingewikkeld spreek. Maar stelt u het zich maar zo voor: Er zijn veel mensen die door een gang heen willen. Hoe moeten wij dit op de meest juiste manier leiden? Wij moeten een manier weten te vinden, waardoor al die mensen gelijkmatig naar die trechter toe kunnen stromen. Een soort trechter dus voor de trechter vormige gang. Maar waarvan kun je die toeleiding bouwen? Van mensen misschien. Je kunt je voorstellen, dat er agenten hand aan hand gaan staan, zodat al die mensen in verschillende stromen gedeeld, regelmatige op die ene doorgang toe gaan.

Dit is nu ook ongeveer de taak van de materie. De materie zelf blijkt bezielde te zijn. En tegengesteld misschien aan uw gedachten, is het zeker niet de laagste geest, die de materie tot stand brengt. De dienende factor van de hoogbewuste geest wordt ons allen juist geopenbaard in de materie. En dit is begrijpelijk. Maar slechts de hoogste geest kan zich zozeer uit de eigen bewustzijnssfeer wegdrücken, wegwringen, dat hij in staat is, een groot gedeelte van de kleinere

bewustzijnt jes, die naar eenheid streven, binnen zich te bevatten. Zo ontstaat er dan een wereld. Maar dat is nog lang niet uw wereld. Wij kunnen ons die wereld voorstellen als een grote bol, die leeg is. Daarin is alleen maar bewustzijn. Bewustzijn en kracht. Maar geen stof, geen vorm nog. Deze bol, die nu alle tegenstellingen bevat, gaat zich uitzetten: Er moet nu plaats worden gevonden voor een persoonlijke uiting van alle tegendelen. Nu komt er hierin echter weer een Hoog Bewustzijn, en zet Zich binnen deze geschapen Kracht in beweging. Dit geschiedt krachtens een wilsakte.

O, ik weet het wel, wij kunnen dit alles nu ook technisch gaan verklaren. Maar laten wij het vandaag nu eens bezien van de kant van de verschillende Persoonlijkheden. Deze Grote Kracht zet Zich in beweging en baart daardoor een veld in een omlijnd stuk van deze bol. Hierin kunnen dan weer een aantal kleinere geesten elkaar ontmoeten. Binnen deze bol hebben zij namelijk allen iets gemeen. Zo krijgen wij dan de sterrennevels. Maar de kleinere geesten die daarin zich uiten, gaan ook weer verder zoeken. De sterksten onder hen worden tot een zon, worden tot een wereld. Maar hoe zij zich ook ontwikkelen, ondertussen gaat het grote scheppingspel in deze ruimte steeds door. Nu verloopt er ook tijd. D.w.z. de combinaties van de naar bewustzijn zoekenden worden steeds groter. Wij zien dan ook steeds meer gecombineerde eenheden - dus uit verschillende entiteiten opgebouwde eenheden - weer voor zich een eigen weg zoeken.

Zo komen wij dan vanzelf aan de werelden. Niet aan één wereld, maar aan de werelden. Want er zijn er vele geweest. Vóór uw eigen wereld bestond, was er een andere. Er zijn ook nu vele werelden in het Al.

En nu komt hier de vuurproef: Er wordt nu leven geschapen, dat moet leven, in tegenstelling tot andere schepselen. En dit is zeer belangrijk. In tegenstellingen.

U zelf ook: u leeft in een strijd om het bestaan, u bent in uw richting van ontwikkeling tegengericht aan de ontwikkeling van velen. Het rijk van de insecten zegt u niets. De vissen zijn voor u een prettig voedsel of iets wat wel leuk is om naar te kijken. Maar verder interesseert u zich daar meestal niet voor. De zoogdieren, die toch dicht bij u staan bestrijdt u, want zij zijn schadelijk. Ofwel u maakt ze tot uw dienaren en slaven. U bent mens en u wilt ook mens blijven. U wilt ook als mens zo menswaardig mogelijk leven. Maar een tijger denkt er precies zo over. Die zegt zichzelf: Ik ben een tijger. Als tijger, wil ik goed en prettig leven en jagen. En de eendagsvlieg zichzelf ook. Op haar manier dan, dus niet met woorden, zoals wij die gebruiken. Maar de gedachte is er toch wel. Er is dus een absolute tegenstelling mogelijk tussen ons en andere schepselen. Nu begint het wonderlijke spel van de kleine geesten. Van de kleinste eigenschappen, die zich hebben afgezonderd van het Grote Geheel. Elk voor zich gaat zoeken naar een eigen plaats.

U zult wel begrijpen dat wij als mens, of als eendagsvlieg, niet zo maar terug kunnen keren tot de Grote Schepper zonder meer. Maar wel kunnen wij onze eigen bron terug vinden. En daar gaat het ons om. Nu leer je bv. als mens op een gegeven ogenblik, dat het noodzakelijk is om samen te werken, om met elkaar samen te gaan. Op de duur vind je wat men wel je tweelingsziel noemt. Dan deel je je lot, je weten, je bezit, alles met deze mens of met deze geest. En zo gaat het verder: Uit de kleine tegenstellingen, uit de afzonderlijk geuite eigenschappen, bouwt zich een nieuwe eenheid op. De nieuwe eenheid gaat dan verder tot zij op een ogenblik in staat is om een wereld, of een zon te zijn. Zo vindt zij voor zich een nieuwe wereld, waarin deze eenheid juist in haar bepaalde vorm verder kan leven. Zo wordt uit al dat kleine leven, dat zich zelf zo belangrijk vindt, een nieuwe eenheid opgebouwd. In onze ogen lijkt een dergelijk proces natuurlijk wel ongetelde aeonen van jaren te nemen. Maar wij weten, dat dit slechts schijn is. Vanuit God gezien is de Schepping één moment.

Die Schepping is er. Meer is daarvan niet te zeggen. Zij is, en dan is zij niet meer. Dat daar tussen voor ons zo veel begrippen liggen, dat de tijd ons soms lang begint te vallen, is begrijpelijk. Want wij moeten al deze kleine facetten stuk voor stuk weten te verenigen met ons eigen wezen. Dit, tot wij, bewust van meer dan wij zelf zijn en daardoor meer geworden dan wij zelf zijn, terug kunnen vlieden tot onze bron. Maar zelfs dan zijn wij er nog niet.

Wij kunnen dan één zijn met een groep, met een sfeer. Op het laatst kunnen wij zelfs één zijn met de Lichtende Kracht. Maar ook die Lichtende Kracht streeft verder. Zo gaat alles dan weer terug, en op het laate vinden wij weer de lege bol, de ruimte, die nu terugkrimpde tot zijn beginpunt, in zich nog slechts het bewustzijn bevat, dat God aanvaardt. Dan is er geen materie meer nodig. Dan wordt de materie weer tot Kracht en de Kracht keert terug tot haar Bron.

Dan komt het einde van alle dingen. Dan zijn wij er nog wel, maar onvoorstelbaar veranderd. Dan zijn wij weer geworden tot een deel van een Goddelijk Bewustzijn, van een Goddelijke Gedachte. Zo, mijn vrienden, speelt zich dit spel af. Indien wij mogen geloven wat grote wijzen ons vertellen, herhaalt dit spel zich telken male weer. Weer komt er een dag van bestaan en een nacht van rust en bezinning. God schept voortdurend, maar wij kennen slechts een beperkt deel van de Schepping. Niet omdat de Schepping beperkt is, maar omdat wij het zijn. En wanneer wij moeten gaan zoeken naar het geheim van het leven, zullen wij ook altijd weer tegen een ondoordringbare muur stuiten. Want wij kunnen het niet begrijpen. Wij kunnen het misschien mechanisch verklaren.

O, wij kunnen u precies vertellen hoeveel verschillende soorten van cellen er zijn. De langwerpige spiercel en de praktisch rechthoekige weefselcel. De hersenvormende stervormig vertakte cel en nog veel meer. Wij kunnen dat alles verklaren. Behalve dan dat ene: Hoe de levende kracht daarin tot stand komt. Want wij kunnen alles verklaren, behalve het proces, dat door dit leven wordt gediend: De bewustwording. En dit zullen wij nooit kunnen, zolang wij slechts ons zelf zijn. Pas wanneer wij meer zijn geworden dan een ikje, dan een stofje in de diamant van het Goddelijke, zullen wij dit misschien kunnen beseffen.

U zult zich nu misschien afvragen, waarom ik u dit alles vanavond heb voorgelegd. Maar zoals ik u al gezegd heb, wij hebben grootse plannen! Deze houden in, dat wij u wijzen op vele verschillende aspecten, u kennis laten maken met vele verschillende gedachten. Zou ik u dan niet allereerst wijzen op dit spel van kosmische wording? Ook al begrijpt u mij misschien niet eens, of acht u dit onbelangrijk. Maar volgens mij is het toch wel noodzakelijk, dat u dit weet.

U bent een deel van een groter geheel. Daar ontkomt u niet aan. Wanneer u tot uw bron bent terug gekeerd, dan zult u bemerken, dat ook deze bron nog niet het Al is. U zult zien, dat er een weg is, die nog verder gaat. U zult dan leren begrijpen, dat de stof, de materie, die thans zo belangrijk voor u is, niets anders is dan een brandpunt waarin die verschillende geuite geestelijke krachten samen komen en met elkaar worden geconfronteerd, om dan, terug gaande tot het Goddelijke, van daaruit voort te gaan. Want de diepte is gelijk aan de hoogte. Wij gaan voort. Maar altijd weer keren wij tot ons beginpunt terug. Zo, ik geloof, dat ik niet veel verder moet gaan, want anders maak ik het te zwaar.

Als er iemand is, die er iets op te zeggen heeft, wil ik hem natuurlijk van antwoord dienen.

Vraag: Mag ik hieruit konkluderen, dat wij ons zoveel mogelijk bij elkaar aan moeten sluiten en verenigen? Ik bedoel natuurlijk niet in het hokjes-systeem, maar samenwerken. Verenigen bestaat op verschillende manieren, zoals u weet.

Antwoord: Ik zou dit zeggen: Wanneer de mens ergens een medeschepsel ontdekt, waarvan u weet, dat het in dezelfde richting streeft, is het niet meer dan logisch, dat men dan samen gaat. En wanneer een mens iemand ontdekt, die je niet begrijpen kan, die een tegengesteld streven heeft, zou het dan niet logisch zijn, dat je die mens bestudeert? Dat je daaruit tracht te leren, dat je begrip tracht te vinden daarvoor. Verenigen in organisatorische vorm is op aarde vaak noodzakelijk. Helaas!

Dat moet nu eenmaal, omdat de mensen er zijn, een maatschappij, en juridische en materialistische kwesties. Maar uiteindelijk komt het toch op een geestelijk samengaan aan.

Wanneer u nu verenigen zo bedoelt, dan zeg ik: ja! Niet: Sluit bij alle richtingen aan, maar help elke mens in zijn streven, wanneer u dit streven kunt begrijpen en goed bevindt.

Is dat voldoende beantwoord?

Vraag: Hoe komt een mens aan zijn eigen persoonlijkheid, wanneer hij slechts een klein deeltje is van het Goddelijke?

Antwoord: Mag ik een voorbeeld nemen? U hebt een molekule en die gaat u doormidden snijden. Wat krijgt u dan? Twee verschillende delen, nietwaar? En elk in zich is afgerond. Nu gaat u een atoom delen. Wat krijgt u dan? Weer twee delen met hun eigen geaardheid en karakter. Zo zou u ook een bepaald atoom kunnen delen en in plaats van één atoom, heb je twee delen koolstof in handen. Dat is mogelijk. Er zijn nog vele andere mogelijkheden. En de geaardheid van het wezen, dus zijn grootte a.h.w., bepaalt reeds hun eigen kwaliteit. Dat is punt één. Dus in deze deling krijgen wij een reeks eigenschappen, die voor onze persoonlijkheid in zekere zin bepalend zijn. Dat is tot zover begrijpelijk? Nu gaan wij verder. Wat gebeurt er? Wij leven met deze kwaliteiten en eigenschappen en wij hebben een bewustzijn. Wat is meer begrijpelijk, dan het zich

vereenzelvigen met de kwaliteiten die men bezit; Je gaat zeggen: dit ben "ik". Want u weet, deze eigenschappen en kwaliteiten zijn verbonden aan uw eigen wezen. En daar hebben wij de begrenzing en de erkenning van het "ik". Dus het begin van de persoonlijkheidsvorm. Want naarmate het bewustzijn verder gaat, gaat men meer en meer zich realiseren, hoe men staat in verhouding tot de buitenwereld. Men heeft zijn eigen wensen ten opzichte daarvan, zijn eigen klachten misschien ook. Zo krijgt u het ingeschapen "ik-beeld", wat de geest altijd meeneemt. Wanneer er dan ook weer een wezen, of een mens wordt geboren op aarde, of elders, dan is er altijd de eerste tendens "ik". Men begint meestal onbewust. Een klein kind zegt nog niet "ik". Maar het denkt het al heel gauw. Het is de eerste gedachte. Zo zien wij het overal.

En dan kom je in een maatschappij, zoals u bijvoorbeeld. Dan ziet u, hoe andere mensen op u reageren. U ziet, wat u kunt presteren. U ziet ook, waar u mislukt. Dat gaat u ook aan uzelf toeschrijven. U gaat zeggen: "ik". En met dat woord komen wij tot een persoonlijkheid, die zelfs de aansprakelijkheid voor het eigen leven begint te aanvaarden. Als wij zover zijn gekomen, dan hebben wij het punt bijna weer bereikt, waarop wij teruggaan van dat "ik" weg. Dan zeg je niet meer "ik", dan zeg je: "wij". Dan bedoel je een groep. Op het ogenblik nog gescheiden éénheden. Dan ga je nog verder en dan zeg je alleen nog maar: "Het". Het "ik-ben-deel-van-Het". Ik weet "Het" niet te omschrijven. Het is in mij, het is rond mij, maar ik kan het niet meer definiëren. Ik ervaar het, ik beleef het. Maar kennen doe ik het niet. Daarna gaat die persoonlijkheid langzaam weer weg. Maar zolang je voor je zelf staat met een eigen verantwoording, met een eigen wil, zul je altijd "ik" zeggen.

Daar nu, zoals u weet, uw wereld ligt in een gebied waar van een mens wordt verwacht - ook al heeft hij dit niet altijd -, dat hij verantwoordelijkheidsgevoel bezit, waar verder iedereen een wil heeft - ook al kunnen zij deze niet allen uiten - zult u ook kunnen begrijpen, dat juist in uw wereld dit "ik" het sterkste tot uiting komt. De duistere werelden, die direkt onder uw wereld liggen, kennen misschien dit ik-zijn nog scherper omschreven dan u, omdat u ook de wereld nog kent. Maar in de lagere, diepere werelden schakelt men alles wat buiten het Ik ligt zo langzaam aan uit, zonder het daardoor binnen het Ik als waarheid te erkennen. Dat is natuurlijk de grote fout. Maar verder is dit, althans waar het de materie betreft, wel een van de sterkste "ik"-gebieden. Zover dit alles uw eigen wereld betreft, kunt u dit zelf trouwens wel het beste vast stellen. Is dit voldoende?

Vraag: Hoe komt het eigenlijk, dat de mens zo weinig van de natuur aanvoelt? Vroeger was dat toch anders, ofschoon wij aannemen, dat wij in het mens zijn de hoogste ontwikkeling hebben. Vroeger was dit alles toch anders. Kunt u dit uitleggen?

Antwoord: Dit is toch wel zeer eenvoudig te begrijpen, mijn vriend. Doordat de mens zo intens met zich zelf bezig is altijd, dat hij haast geen tijd voor iets anders over houdt. Het is dus een kwestie van het gerichtzijn van de aandacht. Op het ogenblik dat de mens weer leert zich meer te richten tot de wereld, omdat zij werkelijk iets voor hem betekent, zal hij die wereld ook weer beter gaan begrijpen.

Want u zegt: Wij voelen de natuur niet aan. Maar er zijn mensen - denk bv. maar eens aan de Bosjesman of de Australische inboorling en de Polynesiër - die van kilometers ver water ruiken. Die de dood aanvoelen op grote afstand. Die in de zee verloren, zonder kompas loodrecht op het dichtst bijzijnde land aan kunnen sturen. Mensen, die dagen van te voren het weer af kunnen lezen uit de lucht, door eens te snuiven en wat te kijken. Deze mensen staan nog dicht bij de natuur. Dichter dan u. Waarom? Omdat in hun leven deze natuur zoveel meer betekent dan zij voor u betekent. Toch zijn zij ook mensen. Dus staan zij ook op wat u noemt, de hoogste trap. Het is dan wel niet de hoogste trap van beschaving, maar dat zegt maar heel weinig.

Opmerking: Dus de beschaving is eigenlijk iets, waardoor wij meer van de natuur afdwalen?

Antwoord: Zeker. Maar aan de andere kant brengt zij u weer dichter tot de natuur met een begrijpen inplaats van een alleen maar aanvaarden. Dat is dus weer haar voordeel.

Kijkt u eens: de beschaving en alle zogenaamde cultuur is maar een vernisje. Meer niet. Maar wat deze beschaving en deze cultuur bereiken, is, door een afzondering van de natuur, te komen tot een bestuderen van de natuur. En dit bestuderen gaat uiteindelijk weer gepaard met een begrijpen. Is dat begrijpen eenmaal ver genoeg gekomen, dan zal men weer gevoelig worden voor de natuurkrachten. Maar nu niet meer met het duister demonengeloof, of een onbestemd inspiratief denken, maar met een begripend, een overtuigd en wetend denken.

Wij kunnen dus niet zeggen, dat de beschaving als geheel ons kwaad doet. Wel kunnen wij zeggen, dat, wat betreft uw aanvoelingsvermogen voor de natuur, zij bij u in de huidige toestand, er wel kwaad aandoet. Nu ja, u leeft nog zo lang verder na dit ene bestaan, dat mag eigenlijk ook niet eens een nadeel genoemd worden. Dat is een noodzakelijke trap in de ontwikkeling.

Vraag: Is dus, als ik het goed heb begrepen, het enige onvolmaakte, waarmee wij te maken hebben, ons gebrek aan bewustzijn?

Antwoord: Ons gebrek aan bewustzijn is in zichzelf zo volmaakt, dat ik eerder het bewustzijn zelf onvolmaakt zou willen noemen. Wanneer wij het woordenspel voor de bedoeling opzij zetten: ja. Ons bewustzijn faalt. Daarom moeten wij ook bewustzijn verwerven. Daarom praten wij hier met elkaar. Daarom moet u studeren, werken, zoeken en bidden. Anders was het allemaal niet nodig.

Vraag: Ons leven en bewustzijn is een dag van Brahman. Daarna volgt de nacht van Brahman. Maar als er nu weer een nieuwe dag komt, zal de creatie dan weer dezelfde vorm hebben en ons bewustzijn in dezelfde vorm in zich dragen?

Antwoord: Dat is mij helaas onmogelijk om te zeggen. Ik kan slechts dit zeggen: Volgens mijn denken is God, of Brahman, het Eeuwige en het Volmaakte, nietwaar? Het Volmaakte kan zich slechts volmaakt uiten, als het Zijn Wezen slechts uit op één wijze. Dus de Schepping zou gelijk zijn. Hoe de delen van deze Schepping zich de Schepping realiseren kan ik vanuit mijn standpunt niet vaststellen. Ik hoop dat u het geen afschepen vindt, maar het is eerlijk waar. Over die tijd heen, kunnen wij niet kijken.

Vraag: Waaruit blijkt bij dit alles nu de liefde van God voor ons?

Antwoord: Uit het feit dat wij deel zijn van Zijn Wezen. Wanneer God ons niet lief zou hebben, dan zou Hij Zichzelf moeten haten. Dat wil ik niet aannemen.

Het feit, dat wij deel van God zijn, stelt, waar wij ons gescheiden voelen van God, vanuit God een eenheid met ons wezen voor, die wij de perfecte uiting van Liefde kunnen noemen. Want de perfecte Liefde is o.i. de volledige Eenheid.

Vraag: Ik zou willen vragen, of terugvallen, wanneer wij iets bereikt hebben, mogelijk is. Of gaan wij, wanneer wij schijnbaar falen ook nog naarboven?

Antwoord: Vanuit uw standpunt wel. Maar wanneer je dan terugvalt, vergeet je meestal één ding. Dat is dit: Wat je bereikt is een bewustwording. Wanneer je die in jezelf bezit, heb je hem buiten je zelf niet meer nodig. Maar een terugvallen zou een nieuwe ervaring kunnen betekenen, dus een verrijking van het wezen. Een voorbeeld: Je hebt een zaak opgebouwd en de zaak gaat failliet. Dat is erg pijnlijk. Dan zeg je: "Ik ben mislukt". Maar u kunt in dat faillissement zoveel geleerd hebben, dat u door een andere zaak op te bouwen, nu veel stabiel en veel beter in de maatschappij komt te staan, dan zonder dat ooit mogelijk zou zijn. Maar op het ogenblik, dat u failliet gaat, is het voor u een terugval, een mislukking. Zo gaat het geestelijk nu precies hetzelfde.

Vrienden, ik geloof wel, dat wij daarmee het onderwerp behandeld hebben. Zijn er nog meer vragen, dan zou ik u willen voorstellen, om deze in de "Vragenrubriek" naar voren te brengen, want wij moeten de tweede spreker ook nog een beetje tijd geven om uw onderwerp voor u te behandelen. Ik dank u voor uw aandacht en goedenavond allemaal.

DE INTEGRATIE VAN HET ASTRALE-, MENTALE- EN FYSIEKE LICHAAM

Goedenavond vrienden,

Het is voor mij een eer en een genoegen om voor u vanavond uw eigen onderwerp te mogen behandelen. Mag ik vragen, welk onderwerp dit zal zijn?

Voorstel: Welke werking vertoont een integratie van de 3-voudige persoonlijkheid, namelijk, van het mentale, astrale en fysieke lichaam?

Antwoord: Ja, daar kan ik een onderwerp van maken. Maar het is ook een tamelijk ingewikkeld onderwerp.

Wanneer wij de verschillende delen van onze persoonlijkheid afzonderlijk bezien, dan blijkt ons, dat zij heel vaak met elkaar in strijd zijn. En deze strijd betekent ook tevens een belemmering van vooruitgang. Wij zijn dus door deze strijd van de verschillende persoonlijkheden in ons wezen, in een toestand van evenwicht. Een evenwicht, dat niet altijd gelukkig is en vaak een heel klein beetje wankel, maar aan de andere kant kunnen wij wel aannemen, dat wij ongeveer op één geestelijk peil blijven. Nu komt er een ogenblik, dat wij een samenwerking weten te bewerkstelligen, waardoor onze verschillende lagen van bewustzijn en van uiting, meer één worden. Wat ontstaat dan? Wij houden kracht over, die vroeger werd opgeslokt door deze strijd in ons innerlijk, in ons wezen.

Eerst was ons lichaam in strijd met ons geestelijke bewustzijn. Ons astraal lichaam had andere wensen dan ons etherisch lichaam. Onze voorstellingswereld was in de war. Nu echter werken dezen samen i.p.v. elkaar tegen te werken. Onze kracht neemt dus in dubbele mate toe vergeleken bij de mate, waarin de strijd ophoudt. Wanneer deze factoren dus één worden, verkrijgen wij véél meer kracht en deze kracht moet worden gebruikt. Zij moet worden gebruikt door a.h.w. een beweging buiten ons te veroorzaken in een bepaalde richting.

Wij gaan nu streven. Dit streven brengt ons wel degelijk uit onze heerlijke rust van een zich gelijkblijvend bestaan; u kunt zich dus wel voorstellen wat er gebeurt: Een mens heeft voortdurend in een sleur geleefd. Plotseling krijgt hij geld, een kapitaal en begint een ander leven. Weg is zijn zoete rust. In plaats van zijn pantoffeltjes draagt hij nu lakschoenen. In plaats van een gemakkelijk jakje, draagt hij nu een smoking en voelt zich daarbij helemaal niet gelukkig.

Ook geestelijk gaat het zo. U verkrijgt plotseling een grote geestelijke rijkdom. Dit legt verplichtingen op. Deze verplichtingen betekenen, dat u binnen het Al een weg moet zoeken om deze op aanvaardbare wijze te uiten. Hiermede ontstaan dan weer nieuwe problemen.

Wij moeten opnieuw zoeken naar een evenwicht, waarbij deze in ons levende kracht moet worden uitgebalanceerd en in overeenstemming gebracht met buiten ons levende waarden. Daartoe associëren wij ons met een gedeelte van datgene, wat tot dan buiten ons ligt. Wij maken dit tot deel van onze persoonlijkheid. Het wordt opgenomen in ons bewustzijn.

Wat zal er gebeuren op zo'n ogenblik? Mijn fysiek lichaam zal eerst lijden gedurende de overigens betrekkelijk korte tijd, dat ik moet zoeken naar deze eenheid. Want juist door mijn onevenwichtigheid krijg ik in een dergelijk geval allerhande slagen te verduren. Maar na korte tijd heb ik meestal al een nieuw evenwicht gevonden. Mijn kracht keert ook terug, want ik heb een groter reservoir om krachten uit te putten. Evenzeer beschik ik over een groter reservoir waaruit ik bewustzijn kan verkrijgen. Ik kan hierdoor ook mijn astraal lichaam meer geestelijke kracht geven. Het is vrijer en beweeglijker daardoor en staat dus binnen het fysiek lichaam ook veel vrijer en veel aangenamer. Ook het etherisch lichaam sterkt zich zeer met die krachten, waardoor het een meer bewust contact op kan nemen met de wereld, waarin het eigenlijk thuis hoort. Dus met de wereld van de Geest. Op deze manier zien wij een steeds toenemende eenheid met een gelijktijdige toename van alle kracht en vermogen. Naarmate echter het vermogen groter wordt, komt het ogenblik nader, dat ook onze nieuwe wereld weer te klein voor ons is. Wij moeten a.h.w. niet meer te voet gaan, maar willen in een grote auto rijden. Het auto rijden nu, dat moeten wij eerst leren, want anders wordt het erg gevaarlijk. U weet wel: één druk op de verkeerde knop en u bent in de hemel.

Hierdoor komen wij opnieuw voor allerhande spanningen te staan. Zolang deze spanningen bestaan, lijden niet slechts wijzelf, maar ook al hetgene waarmee wij ons geassocieerd hebben, lijdt mee. Ook daaraan wordt kracht onttrokken om zo weer een nieuw evenwicht tot stand te brengen. Hebben wij echter met het nieuwe gebied weer een eenheid bereikt, waarin onze kracht zich heeft geopenbaard en geuit, dan hebben wij een evenwicht gevonden, waarin wij vaak langere tijd kunnen rusten en leven. Dit gaat verder tot wij ook hier weer een eenheid zijn geworden met de delen van de wereld buiten ons, die wij tot ons hebben getrokken. Het bewustzijn daarmee gegroeid, is dan weer deel van ons eigen wezen. Wij zullen dus vandaar opnieuw verder gaan naar een volgende trap.

Indien u dus vraagt, of er beweging inzit, dan zou ik willen zeggen: ja en niet alleen beweging,

zelfs grote vooruitgang. Hoe groter de eenheid tussen mens en Geest, hoe groter ook de bewustwording. Hoe groter de bewustwording, hoe sterker de optredende problemen, maar ook hoe groter de overwinning. Hoe groter de overwinningen, hoe meer kracht en bewustzijn, en ook hoe meer verantwoording ons deel zal zijn.

Vraag: Betekent dit ook een steeds groter geluksgevoel?

Antwoord: Het spijt mij, dat ik hierop niet met een volmondig ja kan antwoorden. Maar voor een individu betekent geluksgevoel een boven-zichzelf-verheven-zijn. Ik geef u onmiddellijk toe, dat men naarmate men hoger staat, ook verder kan stijgen boven zijn normale peil. Men kan dus ook een groter geluksgevoel hebben. Maar aan de andere kant, hoe ongelukkig en hoe jammer dit ook is, kan men ook veel dieper vallen. Men kan dus ook veel treuriger en hopeloziger zijn dan een ander. Er zal tegenover het grotere geluk dus ook altijd het diepere leed staan.

Wij kunnen dus niet zeggen, dat een dergelijke stijging van kracht en bewustzijn over het algemeen het geluksgevoel vergroot. Wel zouden wij op kunnen merken, dat, terwijl zijn vermogen en kracht groter worden, ook zijn vermogen tot het ervaren van zowel geluk als vrede groter zal worden.

Vraag: Wij kunnen ons astraal ons helemaal niet voorstellen en toch spreekt u er over, of dat het maar hele normale dingen zijn.

Antwoord: Ja, u hebt er alleen maar één.

Reactie: Ja, maar daar komen wij niet mee verder, wanneer ons de bewustwording onvolmaakt blijft.

Antwoord: Niet de bewustwording, maar het bewustzijn, maar zo gesteld, is dat inderdaad jammerlijk waar. Waar ons bewustzijn niet in staat is ons wezen volledig te omvatten, tot op het ogenblik, dat bewustzijn en wezen in overeenstemming zijn, terwijl wij dan ons wezen vergroten, om dan het bewustzijn weer op te voeren. Hierdoor zullen wij nooit in staat zijn ons gehele wezen te begrijpen.

Maar wat doet een verstandig mens? Een verstandig mens neemt voorzorgen. Wanneer hij op reis gaat, vraagt hij zich eerst af, hoe het staat met de wegen. Hij informeert: "Zijn er geen bruggen weggeslagen?" Hij vraagt zich af: "Is er misschien ergens een feest? En waar zijn de rusthuizen? En waar kan ik eten?" Zo ook u.

U gaat zich reeds op dit ogenblik beelden vormen, die u nog niet helemaal begrijpt. Zo spreekt u over astraal lichaam. U kunt dit niet zien, ofschoon er onder u mensen zijn, die het wel al kunnen doen, maar u weet, dat het bestaat.

Op het ogenblik, dat het in uw bewustzijnswereld op gaat treden, weet u dus al, wat het ongeveer is. U zult dus ook onmiddellijk op de juiste wijze kunnen reageren. Op deze manier zult u zich dus lange perioden van verwarring en onrust kunnen besparen. Daarom worden deze dingen juist ook hier onderwezen.

Vraag: Moeten wij het dan maar geloven, zolang wij het niet kunnen begrijpen?

Antwoord: U hoeft niets te geloven, wanneer u dit niet wilt. Geloven doet u natuurlijk slechts, wanneer u aanvoelt, dat dit wel de grootste waarschijnlijkheid is. Hebt u dit laatste vastgesteld, dan heeft u het geloof eigenlijk al bereikt. Want geloven is meestal iets innerlijk weten, zonder het redelijk te weten, maar de overtuiging is toch zo sterk, dat je alles liever doet dan het verwerpen.

Wat nu het astraal lichaam en de verschillende andere lichamen, die u hebt, zoals het levenslichaam betreft, zult u langzaam maar zeker ervaren, dat er verschillende lagen in uw persoonlijkheid bestaan. U kunt dit ook reeds uit de modernere psychologie en dieptepsychologie leren. Daarin kunt u reeds zien, dat in uw innerlijk, verschillende factoren gescheiden optreden, ook al zijn die nog niet wetenschappelijk verantwoord te definiëren en van elkaar te onderscheiden. Neemt u van mij maar aan, dat de secundaire persoonlijkheden en de bewustzijnslagen, die worden aangenomen, ook inderdaad bestaan. Zij corresponderen elk met een deel van uw wezen. Delen van uw persoonlijkheid liggen dan ook buiten het direkt mentale. Dus ook buiten uw hersens. Zij maken deel uit van een ander soort wezen. U leert dit waarschijnlijk aannemen, wanneer u de moderne wetenschap bestudeert. Hebt u dit eenmaal bereikt, dan hoeft u het zich niet moeilijk meer te maken. Dan kunt u zeggen: "Ik neem aan, dat er verschillende persoonlijkheden zijn. Voorlopig geef ik dan maar aan een van die lichamen de

naam: astraal lichaam, of etherisch lichaam, dit aan de hand van het vlak, waarop dit deel van het bewustzijn zich beweegt." Dan bent u voor uw doen al ver genoeg.

Komt er dan een openbaring van één van die lichamen, dan hebt u reeds een begrip ervan, u heeft een naam ervoor en dus zult u het ook onder ogen durven zien. Iets, wat u het onbekende meestal niet doet.

Wilt u nu pauzeren, of wilt u nog een onderwerpje opgeven? U mag dit zelf bepalen.

Vraag: Wilt u ons dan iets vertellen over een gesplitste persoonlijkheid?

Antwoord: Ik heb hier een kleine vriend, die kort hierover zou willen spreken. Wanneer u het mij toestaat, laat ik dus dit kleine onderwerpje aan hem over.

Goedenavond.

GESPLETEN PERSOONLIJKHEID

Goedenavond vrienden,

Zo, daar kom ik dan even met een "gesplitste persoonlijkheid" aan, maar als u goed kijkt, dan zult u zien, dat hij één geheel is geweest. Iemand met een gesplitste, of gespleten persoonlijkheid is namelijk iemand, die leeft op het punt van hoop, wens en droom, daarnaast op het punt van de werkelijkheid en misschien nog wel een paar andere punten.

Elke mens heeft een hele hoop eigenschappen. Nu weet ik natuurlijk niet, of u eigenschappen heeft, maar als u ze hebt, dan hebt u natuurlijk alleen maar goede eigenschappen. Dit geldt natuurlijk voor de aanwezigen, daarbuiten lopen er een hoop, die alleen maar kwade eigenschappen hebben. Wat ik zeggen wil: Het is een typische eigenschap van de mens om hierover juist zo te denken. Maar, wanneer u alleen maar denkt goede eigenschappen te hebben, is toch de reeks eigenschappen, - die u bij uzelf niet erkent, maar bij anderen "slecht" heet, - een deel van uzelf. Misschien zelfs iets, waar u de praktijk eigenlijk wel van verlangt. Maar iets, wat u gewoon niet aandurft.

Wat is nu de meest gewone oorzaak van een gesplitste persoonlijkheid? Dat iemand zo sterk een deel van zijn wezen heeft onderdrukt, dat het zich als een apart deel, een soort tweede persoonlijkheid, vanuit hem gaat uiten. Het is dus heel simpel en eenvoudig. Als je gesplitst bent, ben je in twee gespleten, maar je hebt je bewustzijn op een zodanige manier gesplitst, dat je op een gesplitste wijze je splitsing tot uiting brengt, waarna het zeer moeilijk wordt om die twee delen van die gesplitste persoonlijkheid weer aan elkaar te splitsen.

Dus, mijn vrienden, dat is het meest voorkomend verschijnsel. Maar nu hebben wij ook nog een andere mogelijkheid. En dat is erger, wanneer het gebeurt. In één lichaam kunnen soms ook twee geesten leven. En dan wordt het gevaarlijker. Want als er twee chauffeurs aan het stuur zitten, nu, sluit dan eerst maar een levensverzekering. Zo iemand, onder de indruk van geest A, is vriendelijk, aardig, maar geest B ergert zich eraan. Want geest B houdt niet van Schubert en Beethoven, maar van, hoe heet ook alweer die hottentotmuziek, zodat hij prikkelbaar geworden, plotseling het stuur overneemt; een kleine vechtpartij, de persoon is onrustig. Direct er bovenop krijg je hatelijkheden, heel andere reacties, heel andere levenshouding. Toch zullen wij in een dergelijk geval zien, dat de stoffelijke behoefte- en de gedragslijn, stoffelijk niet zoveel verschilt als in het eerste geval.

In het eerste geval worden namelijk hoofdzakelijk lichamelijke kwesties uitgevochten en geuit ook; u weet wel: van zedigheid tot het tegendeel, van moederlijkheid tot absolute verwaarlozing van de kinderen enz. enz. Dat is het kenteken van punt één.

Punt twee is anders, want hier krijgen wij een zorgzame moeder, die zorgzaam blijft, maar is de zorgzaamheid eerst zuiver liefde voor de kinderen, plotseling draait het om, moeder trekt zich geestelijk van het kind terug en probeert aan die verzorging haar eigen vreugde te hebben, zonder dat kind er verder deel aan te laten hebben. Zo iemand is eerst zedig, omdat hij nu eenmaal zo is. Dat goed aanvoelt als het beste. Het slaat dan om. De zedigheid blijft bestaan, maar wordt nu een reden tot scheppen, zich verheffen en oordelen over anderen. Dat is de ommekeer die je krijgt als er meerdere geesten in je wonen. En zo hebben wij met die gespleten, of gesplitste, persoonlijkheid dan ook heel wat vaak te stellen. Er bestaat een eenvoudige regel

voor: Zijn er twee geesten in een lichaam, dan kun je misschien een deel van de persoonlijkheid doen sterven door één geest uit te drijven. Maar als zij er bij de geboorte samen in zijn gekomen, is dat erg lastig. Heb je te maken met een stoffelijke gespletenheid, dan is het vaak voldoende iemand te doen realiseren, dat hij fouten heeft gemaakt in zijn levensuitingen en meer aandacht moet besteden aan andere kanten van zijn bestaan. Houdt de onderdrukking van bepaalde begeerten op, dan groeit de persoonlijkheid wel weer tot een eenheid samen. Ik zou zeggen: dat is het.

Opmerking: Dat is heel duidelijk.

Antwoord: Natuurlijk. Als het niet duidelijk was, kon ik beter mijn mond houden. Dan zou ik beter in de politiek kunnen gaan.

Vraag: Hoe komt het, dat twee geesten in één lichaam kunnen gaan wonen?

Antwoord: Ja, ik denk, dat het net zo is als tegenwoordig bij uw samenwoning. Zij willen hetzelfde huis hebben en komen met elkaar overeen, dat zij er samen in zullen wonen zonder ruzie. Totdat natuurlijk het eerste stofje verkeerd op de trap valt, maar dan is er een daverende ruzie met afgedraaide bellen, afgesneden licht, afgesloten leidingen, kortom, alle genoegelijke gemakkelijkheden, die het oprecht inwonend gezelschap soms onderling te verwerken heeft. Gelukkig is het zo niet overal, anders waren de meeste van jullie wel gesjochten. Duidelijk?

Opmerking: Dus het is een vrijwillige kwestie? Zo met zijn tweeën in één huis trekken?

Antwoord: Het begin is vrijwillig, maar de rest... ! Zijn wij er?

Dan is het mij een waar genoegen, afscheid van jullie te nemen. Niet, omdat ik jullie zo graag verlaat, maar hoe eerder ik pauze maak, hoe meer vragen de "Vragenrubriek" dadelijk nog beantwoorden kan. Nu weet ik niet, of jullie vraaglustig zijn, maar als je lust tot vragen hebt, zal ik je de gelegenheid niet ontnemen. Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden,

Wij zullen dan overgaan tot het behandelen van de "Vragenrubriek". U weet, op zuiver persoonlijke vragen mag geen antwoord worden gegeven. U kunt ze beter niet stellen. Alle andere vragen worden beantwoord, zoals ons dat verantwoord mogelijk is. Mag ik u verzoeken?

Vraag: In de eerste inleiding is uitgegaan van de deling in 7 Grootmachten, die zich weer onderverdeelden. Deze Grootmachten waren hoogbewust. Waarom was het dan nodig, dat zij zich verdeelden in minder bewuste?

Antwoord: Ik vermoed, dat dit gebeurd is, omdat het hoogbewuste van deze Grootmachten onmiddellijk uit het Goddelijke voortsproot en dus geen eigen bewustzijn was, maar het bezitten van een deel van het Goddelijk Bewustzijn.

Zoals wij de scheppingsgang kunnen zien, schijnt het, dat wij streven naar een ogenblik, waarin wij zelf binnen onze persoonlijkheid hetzelfde bewustzijn kunnen dragen, vanuit onszelf verworven, dat in het Goddelijke al aanwezig is.

Wij zouden dus kunnen zeggen, dat het Goddelijke Zich spiegelt in het bewustzijn, dat op deze wijze in ons is ontwaakt. Wij menen, dat dit het doel is. Wij kunnen het echter nooit met zekerheid zeggen, omdat wij niet in staat zijn de diepste bedoelingen van het Goddelijke te doorgronden.

Vraag: Welke werkingen zijn die van integratie van de ziel en persoonlijkheid, of, zoals ik deze in de terminologie ken - van de doordrenking van de persoonlijkheid met de zonne-engel-energie?

Opmerking: Mag ik u vragen nader te definieren, wat u daarmee bedoelt? Of is dit een toegezonden vraag?

Reactie: Ik vermoed dat hiermee bedoeld wordt, de eenwording met de Zonnegeest die, zoals bekend, de grote, scheppende, leven- en ook doodbrengende Kracht is.

Antwoord: Is dit het geval, dan kunnen wij zeggen, dat een doortrokken en doordrongen worden van de Kracht van de Zonnegeest, betekent: één worden met het hoogste bewustzijn, dat binnen dit zonnestelsel bestaat. Als zodanig krijgen wij een levengevende en vernietigende kracht, die zich ook uit en openbaart binnen de geest, wiens ziel doortrokken is van de bedoelde zonnekracht. Wanneer geen nadere definitie van de vraag mogelijk is, zal ik het voor de beantwoording ervan hierbij laten.

Vraag: Wat bedoelt Jezus met: "In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen?" "In die dagen zult u bekennen, dat u in Mij zijt. Ik in u en Ik in de Vader". Welke betekenis ligt in: "In die dagen zullen wij elkaar niet meer leren, want dan zal de Vader de Heilige Trooster tot u zenden, Die u alles Zelf leren zal?"

Antwoord: In de eerste plaats: In het huis van Mijn Vader zijn vele woningen.

Er zijn vele soorten van bewustwording en vele wegen, die allen leiden tot het Goddelijke. Elke sfeer, elke bewustzijnstoestand moeten wij echter begrijpen, als een afzonderlijk besloten geheel, van waaruit men weliswaar tot de Vader kan gaan, en ook gaat, maar toch steeds besloten blijft binnen zijn eigen gemeenschap. Hierdoor zijn er dus, tot wij op het allerlaatste ogenblik allen één worden met de Vader, voor ons allen afzonderlijke plaatsen, of voorstellingen te vinden, waarin wij krachtens onze eigen bewustwordingen de Vader zullen leren kennen, ontmoeten en nader tot Hem zullen komen. Naar ik meen, is dit voldoende duidelijk uitgelegd zo.

Punt twee. Wanneer wij zeggen, dat wij in Jezus zijn, dan moeten wij dit niet zien als een bekennen van Jezus persoonlijk. Maar Jezus is de Christus en de Christus is voor ons de Al-verlossende, de Eenheidbrengende Gedachte, waarin het grootste bewustzijn, plus de voor ons beste weg tot het Goddelijke, wordt uitgedrukt. Indien wij ons tot deze weg en gedachte bekennen, zo zijn wij in Christus Jezus. Om dit te bereiken moeten wij het bewustzijn van Jezus Christus en de Christusgedachte in ons dragen. Zo is Hij in ons. Maar de Christus is de verlossende Geest, Die tot ons komt van de Vader, zodat Hij, Die in ons is en waarin wij zijn, tevens in de Vader is en in ons een deel van het Goddelijke wordt geopenbaard door Zijn Wezen.

Wat betreft het derde punt: U hebt ongetwijfeld gehoord van de Drie-Eenheid, waarin wij naast de Vader en de Zoon de Heilige Geest kennen. Deze Geest is Degene, Die bewustzijn schenkt. Hij is het dan ook, Die op het komende Pinksterfeest bijzonder herdacht wordt, omdat Hij het is, Die spreekt in vele vreemde tongen door de mond van Jezus' leerlingen. Hij is ook de Grote Trooster, daar Hij het is, Die een volledig bewustzijn in ons doet ontwaken.

Wanneer de dag is gekomen, dat voor ons geen werkelijk bestaan meer buiten God mogelijk is, kunnen wij ook van Jezus de weg tot God ook niet meer leren. De Christusgedachte, is dan voorbijgegaan, want de praktijk, de uitoefening van de naastenliefde, het bewustzijn van eenheid met de Schepping en door de Schepping van eenheid met God, valt weg. Dan blijft ons nog slechts de Openbaring over van de Geest Gods, waarbij God in ons dus a.h.w. zonder onze persoonlijke uiting en medewerking het laatste geheim openbaart en ons zo brengt boven het laatste peil, waarop wij als geest of mens nog kunnen bestaan buiten de Vader.

Vraag: In het boek "Onbekend Amerika" geschreven door Fawcett, heeft de schrijver het over een zwart beeldje. Als je dat aanraakt, krijg je een elektrische schok. Sommige mensen kunnen dat niet vasthouden. Dat beeldje moet van hand tot hand gaan, net zolang, totdat het bij de persoon komt, wiens afbeelding het is. Dus na reïncarnaties. Als het beeldje in het bezit van die mens komt, zullen vele dingen, door de invloed van dat beeldje, worden opgehelderd. Kunt u daar iets meer over vertellen. Wat voor steen is het. Wat is er met Fawcett zelf gebeurd?

Antwoord: Wat er met Fawcett gebeurd is, kan ik u alleen maar oppervlakkig vertellen. Tot voor zéér kort leefde hij nog. Hij leefde bij een van de beschaafdere stammen in de binnenlanden van Amerika.

Wat het beeldje betreft: het is vervaardigd uit een ijzerhoudende steen, afkomstig van een meteoriet. Het is zeer oud. Het stamt uit, wat u ongetwijfeld nog zult noemen, de Atlantische beschaving. Het werd gewijd in de zeer vroege, Tolteekse tijd, de tijd dat de Tolteken nog woonden in het huidige Argentinië. Dus lang voor hun trek naar het Noorden toe.

Tijdens deze wijding werden hierin sleutels gelegd van zeer grote kosmische betekenis. Deze ouden hadden namelijk geheimen, waarvan zij wisten, dat zij te gronde zouden gaan. Men heeft toen dit beeldje als sleutel daarvoor gebruikt en hoopte, dat de kracht daarin besloten, voldoende zou zijn om, wanneer eens een van degenen die toen bij de wijding aanwezig waren, dit weer in handen krijgt, in deze wederom geestelijk te doen ontwaken, om wederom een stoffelijke uitdrukking te geven aan deze waarheden, die men vroeger al kende.

Dit is dus de opzet geweest. Later is deze legende vervormd en heeft men gezegd: "Dit moet degene zijn, die wordt uitgebeeld in het beeldje". Dit laatste is natuurlijk niet helemaal juist.

Dat het inderdaad gebaseerd is op een geloof aan reïncarnatie, blijkt wel uit de gehele opzet. Men geloofde echter in die tijd niet aan een reïncarnatie, zoals dit op het ogenblik in vele landen gebeurt. Men geloofde toen namelijk in de mogelijkheid om na verloop van tweeduizend jaren, twee en halfduizend jaren, of een veelvoud daarvan, op de wereld terug te keren en zo een eens op aarde begonnen arbeid te voleinden. Op deze grondslag heeft men dan ook het beeldje vervaardigd en gewijd. Het is door de handen van vele Indianenstammen gegaan. De persoon in kwestie heeft het, naar ik meen, via een gids in handen gekregen. Ik geloof niet, dat het beeldje op dit ogenblik nog bestaat op een plaats, die voor ieder toegankelijk is. De elektrische stroom is geen elektrische stroom, maar de psychische kracht, waarop men zelf niet is afgesteld. Elke psychometrist zal u kunnen vertellen, dat er voorwerpen bestaan, die hij onmiddellijk als gedwongen neer doet leggen. Daar zit dan een invloed aan vast, die hij niet kan begrijpen, niet kan weerstaan of behandelen, die hem volkomen van streek maakt. Dit gevoegd bij de eigenschappen van het materiaal, dat voor het vastleggen van dergelijke invloeden bijzonder geschikt was, heeft waarschijnlijk ook het voortdurend neerleggen en verder geven van het beeldje in de hand gewerkt.

Vraag: Er bestaan blanke Indianen. Waar stammen zij van af?

Antwoord: Ach, natuurlijk is dat uit hetzelfde boek gehaald. Blanke Indianen, zoals u zich die voorstelt, bestaan er natuurlijk niet. Dus dat is een illusie, die ik u moet ontnemen. Maar er bestaan wel Indianen uit enkele stammen, die in de laatste tijd van Azteken eigenlijk gevlucht zijn. Zoals u weet zijn de Conquistadores zeer wreed te werk gegaan. Pizarro bv. is zeer ver doorgedrongen. Hij is zelfs gegaan tot aan het strand van de Stille Oceaan. Hij heeft ook veel dood en verderf gezaaid. Nu is er een groep geweest, die weg vluchtte. Dit waren echter hoofdzakelijk krijgers; dezen waren niet in staat zich voldoende vrouwen te verschaffen, vooral in de eerste tijd. Deze groep, die langzaam via Columbia is weggetrokken, maakte er een gewoonte van om, toen de eerste nederzettingen kwamen, deze te overvallen en blanke vrouwen mee te voeren. Hierdoor ontstond een stam van Indianen met een zeer sterk Spaanse inslag.

Het is dan ook opvallend, dat hun taal bepaalde Spaans-Portugese elementen in zich draagt. Zij wonen aan de bovenloop van de Amazone en zijn thans betrekkelijk primitief. Zij beschermen een groep, die niet als Indianen mag worden gekentekend en zijn daaraan schatplichtig. Deze groep zelf is internationaal en bevat op het ogenblik enkele inboorlingen van Zuid-Amerika, enkele Aziaten en enkele Europeanen. Deze groep behoort tot de hoogst magisch ingewijden. Zij hebben hier hun eigen verblijf, dat door de Indianenstam wordt beschermd. Er ligt ook nog ergens een verborgen stad, maar dit ook weer niet in de zin, waarop u dat woord normalerwijze interpreteert. Deze stad bestaat uit ongeveer 50 woningen, een tempel en wat landbouwgebied. Ook deze ligt aan de bovenloop van de Amazone.

In dezelfde omgeving vinden wij bovendien nog verschillende grote bouwvallen, die gedeeltelijk door het oerwoud zijn overwoekerd, maar toch nog soms bewoond worden door Indianenstammen.

Vraag: Iemand heeft rustgevende invloed op sommige personen, bv. zenuwzwakken. Aantrekkelijke kracht op kinderen, op honden. Welke invloed of kracht is het? Kan deze worden ontwikkeld tot heil van anderen?

Antwoord: Zeer waarschijnlijk is dit een invloed van groot medegevoel, of goed begrip voor mensen of dieren. Hierop wordt onmiddellijk gereageerd, vooral wanneer men zelf niet te zeer de aandacht van deze anderen vraagt. Kinderen en zenuwzieken reageren het best op rustige personen die zichzelf niet te veel op de voorgrond stellen.

Hoe men deze kracht kan gebruiken en vergroten? Ach, dat kan ik u alleen zuiver persoonlijk zeggen. Ik kan dit dus niet voor alle gevallen op gelijke wijze uitdrukken. U moet zich goed realiseren, dat deze eigenschap bij verschillende personen uit geheel verschillende psychische en

ook fysieke factoren voort kan komen. Wij moeten natuurlijk eerst weten, welke factoren, voor wij kunnen gaan zeggen, hoe deze kracht het best te gebruiken en aan te kweken is. Vandaar, dat ik dit als een te persoonlijke vraag beschouw en m.i. hierop in deze zaal niet verder antwoord mag geven.

Vraag: Ik stel mij voor, dat ook de zon een aura heeft. Welke planeten vallen daarbinnen?

Antwoord: De aura reikt tot en met Jupiter. Dus Neptunus, Uranus en de andere groten vallen daaronder niet.

Opmerking: De aarde valt er toch ook binnen?

Antwoord: De aarde valt er ook binnen, natuurlijk. Ik zeg u toch: tot en met Jupiter. Dat is betrekkelijk ver. Mars valt dus daar ook binnen. Niet te vergeten: Venus.

Vraag: Wat denkt u over herdenkingsmonumenten voor de oorlog?

Antwoord: Als ik mijn persoonlijke mening geven mag, - een algemeen oordeel daarover hebben wij namelijk niet -, ik voor mij meen, dat het goed zou zijn de mensheid voortdurend, dus ook door monumenten, te herinneren aan de ellende die de oorlog brengt.

Hoe meer men dit plastisch kan doen, hoe meer de mens door een zeker gruwen wordt herinnerd aan wat een oorlog betekent, hoe beter dit is. Dan zal deze mens de oorlog verafschuwen en wanneer alle landen dit doen, zal in ieder geval de neiging om oorlog te voeren, aanmerkelijk minder worden.

Reactie: Maar is het niet zo, dat zij ook de haat aanmerkelijk toe kunnen doen nemen?

Antwoord: Inderdaad. Ik wilde u dit juist gaan zeggen, maar u neemt mij het woord alweer uit de mond. Ik wilde namelijk deze opmerking maken: Er worden echter zeer veel gedenktekens opgericht om in de eerste plaats te herinneren aan eigen grootheid, aan de grootheid van de gevallen helden en aan de verplichting voor allen om net zo heldhaftig te zijn. Dit wordt gevaarlijk. Wanneer men een grote betoging houdt bij het graf of standbeeld van een onbekende soldaat en hierdoor wordt uiteindelijk propaganda gemaakt voor het oorlogsheldendom, dan moeten wij dit echter uit den boze achten. Wanneer men een standbeeld onthult bv. voor de Nederlandse Joden die in de oorlog zijn gestorven, dan kan ik dit zeer goed billijken. De mensheid wordt er daardoor aan herinnerd, hoe wreed het is, wanneer men geen rekening houdt met de mens, maar alleen met een ras, of zelfs een overtuiging.

Waarde hebben die gedenktekens pas, wanneer men leert hun lessen toe te passen op elk ras, op elke overtuiging. De eenzijdigheid, waarmee dit vaak gebeurt, maakt mij persoonlijk vele van deze gedenktekens minder sympatiek. Dan herinner ik mij altijd nog, dat de oude Feldherrenhalle het begin is geweest van veel gepraat, uiteindelijk van veel strijd en ten laatste van zeer veel ellende. Dit zelfs niet alleen voor één land, maar voor vele landen. Er zijn mausolea in andere landen, die iets dergelijks in de hand werken. Ik denk hier bv. aan het Rode Plein in Moskou.

Wij zien echter ook gedenktekens, die op mij een andere en meer sympatieke indruk maken. Ik denk hier bv. aan het grote gedenkteken voor Abraham Lincoln, waar men bij de herdenking inderdaad de vrede en het recht op de voorgrond brengt.

Zo is het eigenlijk afhankelijk van de wijze, waarop de mens deze gedenktekens uitvoert en beschouwt, of zij goed of kwaad te achten zijn. Maar ik moet toegeven, dat zij meestal niet zo goed zijn. Ik geloof dat daar geen speld tussen te krijgen is.

Vraag: Wat denkt u van het Salk-vaccin?

Antwoord: Deze is m.i. nog niet in een stadium gekomen, waarin zij volkomen verantwoord is. In de eerste plaats is het gevarenpercentage op het ogenblik nog betrekkelijk hoog. De tweede plaats, de beschermingsduur, die door het vaccin wordt geboden. Deze is op het ogenblik nog zó kort, dat m.i. het gevaar niet opweegt tegen de geboden bescherming. Wanneer wij echter aannemen, dat de verbeteringen daaraan in het vervolg zo verder zullen gaan, op dezelfde basis, waarop dit thans gebeurt, dan kunnen wij aannemen, dat binnen een jaar of vier het gevarenpercentage tot minder dan een 1 per 1000 is teruggebracht, terwijl echter de beschermingsduur zal oplopen tot 6 à 7 jaren. Dan is m.i. het wel verantwoord dit te gebruiken. Voor degene, die daar vraagt, wat het is: het Salk-vaccin is een vaccin tegen kinderverlamming.

Vraag: (onverstaanbaar).

Antwoord: Ja, dat kan men zo wel zeggen. God is de volmaakte Harmonie. Licht en Duister zijn tegendelen. Zij zijn uitingen van iets. Wij kunnen dan ook zeggen, licht wordt negatief uitgedrukt in duister. Maar in God is er geen licht en ook geen duisternis. Daar is alleen nog maar: God. Indien wij tot God komen, vallen immers Gods uitingen weg en treedt ook in ons bewustzijn God daarvoor in de plaats. Zelf is er dan ook niet meer ons wezen, te minste in de zin waarin wij dit zelf beschouwen.

Wanneer wij tot God komen, denken wij niet meer aan onszelf. Dan kennen wij geen "ik" meer. Dan zijn wij vervuld van God. Maar de periode tussen het aanvaarden van God als zijnde de volledige Kracht van ons wezen, - dit klinkt misschien erg verwaand - maar wij zien God a.h.w. als een deel van onze persoonlijkheid, ja, wij menen, dat God en ons "ik" identiek zijn, want wij moeten ons "ik" opgeven en willen er dit dan in de plaats stellen.

De tussenperiode, dus, waarin licht en duisternis wegvallen, waar wij zoeken naar het aanvaarden van God op een voor ons nog dragelijke wijze, is een periode van eenzaamheid. Van een - ik zou haast willen zeggen - een vaak haast wanhopig zoeken. Men zegt dan ook wel eens: "Wie tot God komt", staat in een woestijn. Geen water, geen weg. Er is niets meer. Maar wanneer de mens gaat tot het uiterste en door blijft zoeken, dan komt hem uiteindelijk in die woestijn iemand tegemoet. Wanneer hij deze aanschouwt, is Hij het Zelf. Dat heeft zin en betekenis. Want wij kunnen God slechts aanvaarden en begrijpen als het beste, wat voor ons mogelijk is, dus ons eigen wezen, maar dan in volmaaktheid. Meer van God begrijpen kunnen wij niet.

Wanneer wij God dus kunnen accepteren, komt Hij tot ons als de Volmaking van ons eigen wezen. Daarom kunnen wij ons met Hem identificeren. Door deze identificatie krijgen wij deel aan het geheel van het Goddelijke door het gedeelte daarvan, wat wij aanvaard en begrepen hebben.

Vraag: Kunnen wij binnen het Goddelijke, de personen, die wij liefhebben nog herkennen?

Antwoord: Ik geloof niet, dat hier nog, van erkennen of van herkennen, sprake mag zijn. Want God is "in" alle dingen. Indien wij één zijn met God, zijn ook wij dus in alle dingen.

Zo leven wij dan in al wat nog leeft en streeft en zoekt. Zo kennen wij deze allen, wij zijn er deel van. Het begrip kennen, of herkennen, is hier dus niet meer mogelijk.

Maar de persoonlijke band, die tussen u en een ander heeft bestaan, komt hierdoor op een geheel ander niveau. Zij wordt dan uitgedrukt in de Goddelijke Eenheidsgedachte die in u al is gerealiseerd, doch mogelijkerwijze binnen die persoon nog gerealiseerd moet worden. Er is dus geen sprake meer van een "Ik zoek een bepaalde persoon". Dit valt geheel weg. Zo wij nog zoeken, zoeken wij het totaal van het levende.

Wij zijn a.h.w. te groot geworden om ons nog met een persoon in de menselijke zin bezig te houden. Zeker, die persoon is ons dierbaar geweest en is ons zeker niet minder dierbaar geworden. Maar al het andere is ons nu even dierbaar geworden, omdat dit alles ons, zowel ons "ik" als de geliefde persoon, mede openbaart. Dit alles is overigens theoretisch en ik heb nog nooit iemand gesproken, die dit zelf alles praktisch had meegemaakt. Ten hoogste zou ik kunnen zeggen, dat er iemand is, Die in mij leeft, zowel als in u en in het medium, Die mij deze uiting mogelijk maakt.

Vraag: Ik zou graag weten, of u hier vrijwillig komt, of dat u gedwongen bent naar de aarde te gaan?

Antwoord: Als ik gedwongen werd zou ik, denk ik, niet gaan. Want u moet goed begrijpen, dat de enige krachten, die naar de aarde gedwongen kunnen worden, de krachten van het kwaad zijn. Deze worden namelijk door de vrees gedwongen om tot de aarde te vluchten. Maar ik ken het Licht en vrees niets. Wat zou mij dwingen om tot de aarde te gaan? Het is slechts mijn eigen bewustzijn, dat mij dwingt om te helpen, te delen en te leren, wat mij er toe brengt naar deze aarde te komen. Wanneer u mij roept, kunt u zeker zijn, dat ik niet kom, tenzij het vanuit mijn standpunt redelijk en noodzakelijk is.

Vraag: Kunt u mij zeggen, wat het verschil is tussen lichaam en geest?

Antwoord: Het stoffelijk lichaam is opgebouwd uit cellen van verschillende kwaliteiten, die elk een beperkt persoonlijk leven hebben. Het bewustzijn van de cel, te minste zover wij hiervan kunnen spreken, wordt uitgedrukt in haar chromosomen met hun onderlinge samenstelling en eigenschap. Het geheel is een eenheid in de zin van: belangengemeenschap. Maar het kent geen

volkomen persoonlijk bewustzijn en heeft dus ook geen persoonlijke uitingsmogelijkheid, tenzij juist door de geest. De geest treedt op als coördinerende faktor in het lichaam.

Vraag: Dus een stoffelijk lichaam kan niet buiten het geestelijk lichaam?

Antwoord: Het kan wel zonder dat bestaan, maar dan leeft het niet. Het geestelijk lichaam echter kan wel buiten het stoflichaam bestaan. Het is een krachtveld in zichzelf besloten, dat zijn krachten voortdurend aanvult uit de Kracht van de Oneindigheid. In zich draagt het een bepaald bewustzijn. Dit bewustzijn is niet identiek te achten met de stoffelijke bewustzijnsvormen.

Vraag: Heeft het dan de vorm van het lichaam?

Antwoord: Uit zichzelf heeft het geen vorm. In de lagere sferen wordt het vaak in een vorm gedwongen, of beter gezegd, vormt het zich uit de fijne materie een lichaam, omdat het eigen voorstellingsvermogen van deze geest haar dwingt de vroegere vorm van bewustzijn te reproduceren. De geest zelf is echter vormloos. Wordt zij zichtbaar, dan toont zij zich in haar meest perfecte uiting: als een bol. Deze bol zal dan bovendien t.o.v. de beschouwer langzaam roteren. U ziet, de verschillen zijn betrekkelijk moeilijk weer te geven.

Op geestelijke basis is het ongeveer zo: De geest is een eeuwigdurend bewustzijn, waarin bovendien zoveel kracht schuilt, dat deze geest coördinerend op kan treden en daardoor de zenuwstromen binnen het lichaam zodanig dirigeren, dat het lichaam als eenheid bestaat en kan blijven voortbestaan. De band, waardoor deze impulsen worden geleid heet in de terminologie van de spiritisten en soortgelijke genootschappen: het zilveren koord. Dit mag niet gebroken worden. Indien het gebroken wordt, gaat het stoffelijk leven verloren. Dit laatste dus niet omdat de geest niet meer in het stoffelijk lichaam terug zou kunnen komen, maar omdat zij de mogelijkheid tot het besturen van de zenuwstromen, de verbinding van de coördinatieimpuls, niet meer bezit.

Opmerking: Het fluïde-koord?

Antwoord: Ja, het is een soort fluïde. Toch is het niet helemaal juist. Spreekt u over fluïde-koord, dan houdt u rekening met de emanatie van fijn-stoffelijke elementen door het lichaam. Deze verzamelen zich vaak rond het geestelijk deel van het koord. Zij zelf zijn echter niet noodzakelijk. Zij hoeven niet tot de geest te reiken of door te dringen. Wanneer de geest het contact verliest, gebeurt wel het volgende: Er is een zekere zenuwspanning aanwezig, als een elektrostatisch vermogen binnen de zenuwcellen van de mens. Deze wordt door de geest gemoduleerd. Is de modulatiemogelijkheid afgebroken, dan valt het daardoor ontstane veld terug. Er is dan geen spanning meer. Deze vloeit af en de geest heeft niet het vermogen vanuit zichzelf deze spanningen snel genoeg weer op te wekken. Vandaar, dat het opwekken van doden mogelijk wordt, wanneer men in staat is dit veld te reproduceren. Men zou dus doden weer tot leven kunnen wekken. Dit echter alleen, wanneer de geest ook evenzeer verlangen zou haar contact met het lichaam te vernieuwen. Vandaar, dat bv. hartmassage vaak na 20 à 30 minuten van absolute bewusteloosheid, gelijk aan de stoffelijke dood, nog vaak resultaat kan hebben. De dwarsgestreepte hartspier wekt in haar beweging namelijk bepaalde elektrische krachten op, die worden afgegeven aan alle weefsel, dus ook aan het zenuwstelsel. Wanneer de beweging kunstmatig tot stand wordt gebracht, is het mogelijk, dat hierdoor nog weer voldoende levenskracht wordt opgewekt en ook de andere organen weer beginnen te functioneren. Bovendien wordt door de massage de bloedsomloop gestimuleerd, of hernieuwd gewekt.

Vraag: De definitie van astraal en etherisch lichaam is niet overal hetzelfde. Zou u een definitie hiervan kunnen geven met een aanduiding van hun functie?

Antwoord: Astraal lichaam is voor te stellen als fijn-stoffelijk lichaam, ten dele bestaande uit stoffen, die door en uit het lichaam worden voortgebracht. Dit voertuig werkt bemiddelend tussen geest en stof en kan - buiten het lichaam om - door de geest gehanteerd worden om zo waarnemingen te doen in verschillende lagere sferen en op de eigen wereld. Het etherisch lichaam is het spanningsgebied van de geest zelf, dat nog door een stoffelijke vorm begrensd wordt, waar de geest nog een zuivere vormvoorstelling, ook omtrent zichzelf, heeft. Het behoort volledig bij de geest. De geest kan zonder dit lichaam dan ook niet met een astraal -, of stoflichaam werken. Beide zijn dus tussenfasen, waardoor het hoogste element van de geest zijn uitdrukking kan vinden tot in de laagste sferen.

Vraag: U zei: wanneer wij tot God komen, dan is er niets meer. Maar wat betekent dan de belofte, van Jezus, aan de goede moordenaar: "Nog heden zult gij met Mij zijn in het paradijs". Wanneer er niets meer is, dan is er ook geen paradijs.

Antwoord: Het paradijs, mijn waarde vriend, bestaat in uzelf. Het paradijs is de perfecte vrede. Dit is het grootste geluk, wat wij kunnen bereiken. Deze vrede vinden wij in God. Het paradijs is dus ook in God. Maar het paradijs is geen Licht.

De Islamiëten zien het vaak als een soort wondertuin, waar men bediend wordt door schone maagden, waar alles schoonheid, vrede en rust is. Dit is natuurlijk een zeer stoffelijke voorstelling. Maar wat is de eigenlijke toestand van een mens, die daar vertoeft? Hij is volkomen tevreden. Hij kent dus de vrede met zichzelf, zowel als met God en de Schepping. Dat is het paradijs. Dit is ook het paradijs, waaruit volgens de Bijbel eens de eerste mensen verdreven werden. Ook hun paradijs was een wandelen met God. Dit betekent, in vrede zijn met zichzelf en Gods Kracht in zich dragen. Daarvoor is verder niets nodig. Wanneer wij in God zijn dan hebben wij deze vrede en dragen wij ons paradijs in onszelf. Maar wanneer u op het ogenblik deze toestand binnen uzelf kunt verwerkelijken, dan bent u ook al in het paradijs.

Het is hetzelfde als het Koninkrijk Gods, waarover Jezus spreekt: "Het is in u". Deze dingen zijn dus één.

Vraag: Ik ben misschien onbescheiden, maar bent u in de stof ook leraar geweest?

Antwoord: Ik ben niet in de eerste plaats leraar geweest, ofschoon ik ook wel onderricht gegeven heb. Ik hoop, dat u hiermede genoeg wilt nemen, want mijn persoonlijkheid is niet belangrijk genoeg om op deze avond besproken te worden.

Vraag: Is Zomerland ook zo iets als een paradijs?

Antwoord: Het zomerland is geen paradijs. Het zomerland is eigenlijk een gedeelde illusie.

Wanneer wij overgaan vanuit de stoffelijke wereld, is het ons vaak nog zeer moeilijk abstrakt, of zuiver geestelijk, te denken. Wij zijn gewend aan een vormdenken. Daarom willen wij ons ook alles in vormen voorstellen. Wanneer wij spreken over Licht, dan denken wij aan zonlicht, niet aan Geestelijke Kracht. Wanneer wij spreken over onze wereld, dan denken wij aan de aarde, spreken wij van natuurschoonheid, dan denken wij aan een woud, bergen, of zee. Zo komen wij er toe bepaalde voorstellingen in ons te wekken, die wij menen als bepaalde voorstellingen rond ons te zien. Maar wij zijn niet alleen. Zeer velen verkeren in dezelfde toestand. Gezamenlijk spreken wij over deze dingen. Zij worden dus, ofschoon zij zelf illusoir zijn, worden zij toch als reëel buiten ons bevestigd door het feit, dat zeer velen deze voorstelling met ons delen.

De één vult echter het beeld van de ander aan. Het beeld wordt dus steeds complexer en ook steeds vollediger. Zo ontstaat op de duur een soort wereld, waarin die geesten leven die weliswaar het Licht kennen en een zekere rust genieten, maar toch niet in staat zijn het werkelijk geestelijk leven al zonder meer te aanvaarden. U zou dus ook kunnen zeggen, het is een soort rustperiode.

Dicht daarbij kennen wij de zogenaamde schaduw- of spiegelsfeer, waarin ook weer hetzelfde beeld naar voren komt, maar nu in het duister. Daar zien wij dan bv. een wereld, waarin voortdurend regen valt. Een wereld, waarin alles bederft. Ook hier wordt weer de behoefte aan een stoffelijke voorstelling de oorzaak, dat de mensen, of geesten, zo u wilt, gezamenlijk een wereldvoorstelling ervaren, die zij zelf hebben opgebouwd. Hierin brengen zij hun aanvoelen van de werkelijke geestelijke toestand over, dus in beelden, die zij buiten zichzelf projekteer.

Zijn wij hiermee klaar, vrienden, dan zal ik het woord over gaan geven aan de laatste spreker van deze bijeenkomst. Ik dank u voor uw gehoor en de gestelde vragen. Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden,

Wij zullen dan de bijeenkomst gaan besluiten met "Het Schone Woord".

Met ontzichtbare draden wordt men het stevigst gebonden.

De boeien, die ik ken,
De ketenen, die ik draag,
En zwaar mij voort doen gaan,
Die kan ik zelve breken,
Met al mijn kracht verslaan
En mij op band en binder wreken.

Maar zo ik de band in mijzelve
Niet besef
Zo ik onzichtbaar ben gebonden
Door ketenen van gewoonte
En lang verzwegen zonden
Door lust en haat en denken,
Verslaafdheid, prikkel, enzovoort,
Dan kan ik zelf de keten niet breken,
Die ik zelf niet ken,
Omdat de keten tot mijzelf behoort.

Onzichtbare keten, heb jij gebonden,
Mijn leven en streven,
Mijn denken en gaan.
Onzichtbare keten, waar kan ik je vinden?
Ik sleep je reeds voort,
Zovele levens lang,
Doch ik heb je nog niet gevonden.
En jij mijn deugd mijn waan, mijn zijn?
Of lig je achter een gordijn,
Van zonden, mij verborgen?
Ik besef je niet en zo ik je besef,
Ik kan je niet verbreken,
Je behoort tot het eigen zijn.
Onzichtbare keten, jij die bindt,
Je dragen valt ons vaak niet zwaar.
Maar je verbreken is een pijn,
Die wort tot vuur en zwaar gevaar,
Dat dreigt ons hele zijn te breken.

Onzichtbare ketenen binden ons vast.
Zij kunnen niet worden verslagen.
Zij zijn met uw eigen wezen vergroeid
En u moet ze voort met u dragen,
Tot u uit uw wezen hebt uitgeroeid
De kracht, waaruit zij voort zijn gekomen.
De keten, zo licht en zo zwaar tegelijk,
Is als die angstige dromen,
Die u doen dwalen
Door duister en slijk,
Die altijd u verder doen gaan,
Gebannen in vrees en in angst,
Gejaagd door oneindige waan,
Maar, wie de moed heeft om zelf te leven
Om op zichzelf en eerlijk te staan,
Die kan in het leven die keten verbreken,
Die kan tot een hoger bewustzijn gaan.
Want erkennend het andere,
Waarmee hij gebonden,

Zegt hij zichzelf: "Ik ken ze niet meer,
Ik ga mijn wegen, wanneer ik weet,
Dat ik gaan moet;
Ik ga mijn weg tot mijn God en mijn Heer.
Ik ben niet gebonden,
Door waan en door zonden,
Door gemeenschap, door maatschappij
Enzovoort.
Ik word door een waan,
Een wolk van gedachten
Niet langer meer aangetrokken, bekoord.
Ik ken mijzelf en ga mijn wegen.
Ik durf zèlf in het leven te staan!
Dan vallen mij af de onzichtbare ketens,
Dan kan ik zelf, oprecht,
Voor mijn God gaan staan.

Mijn vrienden, de onzichtbare ketenen zijn uw gewoontes. Zij zijn uw doen en gebruiken en uw gedachten. De onzichtbare keten is de sleur, die je bindt. De onzichtbare keten is de waan, waar u zichzelf verheft ver boven, wat u in werkelijkheid bent. Die te erkennen, valt zwaar en moeilijk. Maar hebt u ze begrepen, betekent het uw leven veranderen om een keten te breken. Hebt u die prijs betaalt, dan kunt u vrij zijn. Hoe meer wij vrij zijn van dergelijke banden, hoe dichter wij staan bij God en hoe meer wij de wereld kennen, waarin wij leven.
Ik zal deze avond besluiten met u allen toe te wensen, dat u deze banden zult leren breken, opdat wij in vrijheid allen op mogen gaan tot de Lichtende Kracht, die het einddoel is van onze weg.
Goedenavond.